

sluice schleuse courrant presa immissario sluis sluza zsi
sluss jaz ustava водослив sluice schleuse courrant pre
imissario sluis sluza zsilip sluss jaz ustava водослив sluice sch
leuse courrant presa immissario sluis sluza zsilip sl
jaz ustava водослив sluice schleuse courrant presa immiss
rio sluis sluza zsilip sluss jaz ustava водослив sluice schle
se courrant presa immissario sluis sluza zsilip sluss jaz
ustava водослив sluice schleuse courrant presa immissa
sluis sluza zsilip sluss jaz ustava водослив sluice schleuse
courrant presa immissario sluis sluza zsilip sluss jaz usta
водослив sluice schleuse courrant presa immissario sl
sluza zsilip sluss jaz ustava водослив sluice schleuse cou
rrant presa immissario sluis sluza zsilip sluss jaz usta

Kateřina Eva Klimeřov: **Źalostnice**

Kter kříž je ten prav?
Źdn jn tma těchto dni
hrozlivch.
Bez seek.

Kateřina Eva Klimeřov: **Tlakov nř**

plnk
dotr
chmury chmury
dvoumetrov stořr
mého těla
plane.
Dalř rok, uprostřed
malých krutých lidskostí.
V rýhách pole kamen.
23 vrásek.
Nic se nikdy nemn,
as se zasek.

Nela Hanelov

podřezals mi slunce
podřezals mi lunu
jako holuba –
ta bolest dodnes mnou zachvívá

Pavla Fridrichov: **Uprostřed vany**

Uprostřed vany
nevnman
chomáč mch tkn
z dosahu odstaven
pro prostor dlan
a horce unaven

**Pavla Fridrichová:
Ta paní**

Ta paní
co jela vedle mě v tramvaji
určitě nejdýl před hodinou
někoho zabila
vypila ho
a stiskla do pevných gest
kde se ztratil
takže nemůže být usvědčena
ale já to vidím stále
pořád ještě
chodí jak lis
a má krvavou pusu
ale ne, drahá,
tohle dělá neštěstí s lidma samo

**Katka Krejčová:
Monolog Ježíšova bratra cestou na
Golgotu**

Nakonec jsem přece přišel a pospíchám za nimi. Prošli už kolem Vás? Viděli jste to procesí s křížem? Ach ano, jistě jste ho viděli, křičí Vám to z očí, ještě jste rozrušeni tou podívanou! Sedíte před svými domy a neodvažujete se promluvit. Odvracíte tvář. Staré ženy halící se do šátku, muži ustupující do přítmi chodeb. . . Bosé nohy rozpačitě přešlapují na prahu, polední žár. . . Děti skrčené ve stínu, sedíte v prachu na zemi, vy jediné neklopite oči, neuhýbáte pohledem, vy jediné byste se snad nezdráhaly se mnou promluvit!

Ano, přišel jsem. Vydán Vám na milost, bezbranný, tváří v tvář Vašemu mlčení. Já, útrpně snášený chudák, slabý chudáček, který se zajíká při každém slově, ten od něj, ten druhý, ten Blázen, nešťastník, já nechtěný stín, přišel jsem a spěchám za nimi. Víím, že tudy prošli.

Když jste ho viděli, chvěli jste se hanbou? Šířal Vás stud? Stud za všechny, kteří mu uvěřili? Hodili jste po něm kamenem? Vzpomněli jste na ty, kdo opustili vaše ohniště i pole a zanechali Vás bez vysvětlení, aby mohli odejít za ním? Odplivli jste si při pohledu na šilence, který Vás o všechno obral? Ty trosky slov, trosky naděje. . . Proč jste vůbec nešli s nimi? Ach, ano. . . odvracíte tvář. . . vždyť já víím, proč jste tu zůstali, a vy zase znáte mě. Já – věčný opozdilec, váhavec, zbabělec, já Vám ani tentokrát nevyšvětlím, co znamenala jeho slova. Rozumím jenom prokletí, které uvalil na svůj rod i na nás všechny.

Pospíchám. Ale ne proto, abych viděl ukřižování. Šla s nimi matka. Klopýtala za ním, teď ještě běduje a vrhá se do prachu pod nohy vojáků. Marie a Jan ji jistě opatrují. Nařídil jim to a oni udělají všechno, co jim řekne.

Na poslední chvíli jsem se rozhodl, proto jdu za nimi, slyšíte? Ale jen kvůli matce, vždyť jsou všichni nepřítelni! Pro samo zoufalství ji nechají zranit se o zbraně vojáků, rvát si vlasy a vrhat se před ním na koleno. Ale on ji nezastaví, aby ji pozvedl, protože bude právě žehnat malomocným při krajích cest!

Nechte mě už přeci projít! Nespoutávejte mě svou záští! Do této chvíle na mou hlavu dopadaly Vaše nářky a kletby, byl jsem to já, chudáček, stín, ten druhý, byl jsem to já, kdo znamenal prostředníka mezi jeho šílenstvím a Vámi. Byl jsem jediný, kdo ještě mluvil

Vaší řečí, když se on a jeho nejbližší živili pouze přeludy a hovořili slovy, kterým jste nerozuměli.

Do této chvíle jste se rozhořčeně vrhali na mě. Chtěli jste vysvětlení. Ale nikdy jste ji nedostali, slyšíte? A ani dnes, když má zemřít, Vám ji nedám! I kdybych stokrát chtěl, nedám Vám ji. Nemohu. Jsem v jeho očích jenom zrnko písku. Stejně tak matka, otec, stejně tak jeden každý z Vás. Nemohu Vám dát vysvětlení, protože ani on mi ji nikdy nedal.

Sedíte před svými domy a neodvažujete se promluvit. Staré ženy, muži, děti. Polední žár. Propusťte mě už konečně! Ne, nechci vidět ukřižování a nemohu ničemu zabránit. Ani nechci truchlit s nimi, propusťte mě. Já, chudák, ten druhý, ten stín, já se teď musím postarat o matku a odvést ji domů dřív, než mě začnou zatloukat hřeby do dlaní, dřív než jeho tvář zbledne a ona pozná, že jeho oči se nikdy nedívaly na ni, ale jinam, mnohem dál, mimo ni.

Nechte mě projít, protože Vás o to prosím, už naposledy. Protože cítím, že můj krok je jistý a pevný. Nenechám se zastavit ani Vaší nedůvěrou ve mě, ani ničím jiným, nemáte nade mnou žádnou moc, protože on ji také nikdy neměl. Teprve se smrtí těla začíná život stínu. On má dnes zemřít. Musím jít a odvést ji domu. K ohništi, stádům a poli, které už dlouho nikdo neobdělává.

**Milan Šťastný:
Ježíšova sestra**

„Já tě odněkud znám“, překvapil mě zezadu takový špinavý, oteklý chlápek s bolákama ve tváři.

„To sotva“, odvětila jsem a chystala se zvednout a odejít. Co se s ním budu vybavovat. Aniž by se zeptal, co piju, objednal dva rumy. Tak jsem si řekla, že ještě chvíli posedím.

„Seš mi nějaká povědomá,“ přemýšlel ten otrapa, čelo se mu krabatilo a z úst vycházel štiplavý pach.

„Nejsem odtud, s někým si mě pletete,“ odbyla jsem ho a koplá do sebe rum.

„Já víím, že ne,“ na to on. „Vypadáš jak z jiného světa.“

„To jako ze záhrobní?“ zeptala jsem se podrážděně. Je fakt, že jsem nevypadala nejlíp, žádná mladice jsem už nebyla a roky strádání a trápení na tomhle světě ze mě udělaly strhanou vyhublou trosku. Hospodská nesla další štamprle a ten „krasavec“ pořád naléhal, ať mu něco o sobě prozradím, že mě určitě zná, ale teď má trochu okno. Po další rundě jsem jeho naléhání podlehla. Moc už nesnesu, takže jsem se dostala do stavu lehké opilosti a všechno to na sebe vybalila. Samozřejmě jsem věděla, že mi neuvěří, a tak jsem mu to podala s trochou nadsázky, aby si nemyslel, že jsem blázen. „Jsem Kristova sestra,“ a zase chci vstát a zmizet.

„Myslel jsem si to,“ na to ten páprda a praštil se dlaní do lepkaového čela.

„Ale já nejsem nějaká řádová sestra, Kristova služebnice, já jsem opravdu pokrevní sestra Ježíše Krista.“

„Dyť já víím,“ souhlasil nijak nevyveden z míry. Dělá si ze mě legraci?

„Doprovázela jsem ho cestou na Golgotu. Až do poslední chvíle jsem s ním byla, vyjela jsem na něj. A on jen „já víím, já víím“ a oteklá hlava mu nekoordinovaně létala nahoru a dolů a do stran.

„Byla jsem zrovna na trhu, když si pro něj přišli. Všechno kolem rozmlátili, byli jako šílení. Prý se ptala i po mně, že prý jsem jeho sestra, tak že prý v tom jedu taky.“ Rozpovídala jsem se: „Chvilí jsem se ukrývala, ale stejně mě vyčmouchali. Jeden si mě vzal stranou a řekl mi, že ví o způsobu, jak ho můžu zachránit, a přitom si

olizoval rty. Byla jsem tak zblblá, že jsem uvěřila a vyspala se s ním. Taky jsem se trochu bála. Prostě jsem v sobě neměla tolik síly jako bratr.“

„Nepomohla jsi ani sobě, ani jemu,“ zasmál se ochlasta a do mě jako by pustil elektrický proud. Vyskočila jsem a chytila ho za límec.

„Stejně by si vzal, co chtěl, já vím bez tebe, že to byla ta největší chyba v životě, a taky za ni dodnes trpím.“ Chvilí jsem s ním trásla jako s loutkou, ale pak mi došly síly. Svalila jsem se na židli a rozbrečela se jako malá holka. Otrapa chvíli zarytě mlčel a hleděl tupě před sebe.

„Myslíš, že se to dozvěděl, jako že ses s tím vojákem to. . .“ vyblekotal pak.

„Myslím, že se mu to doneslo, že to věděl. Znáte lidi, taková věc se roznese. Ukazovali si pak na mě prstem a matka lomila rukama, co je to za neštěstí. Holka se vyspala s vojákem, co jí ukřížoval bratra. Neunesla jsem to a v jedné slabé chvíli jsem se rozhodla se vším skončit, a tak jsem. . .“

„. . . a tak jsi skočila ze skály,“ skočil mi do řeči a pak poručil další.

„Bratr se pak vrátil z milosti Boží zpátky a všichni z toho byli paf, udělali z něho mučedníka a modlili se k němu a já. . . co čekalo sebevražedkyni s takovou pověstí?“

Hospoda už byla prázdná. Odpotácela jsem se na záchod, abych si mimo jiné umyla usazenou tvář. Když jsem se pak vrátila, ten syčák už byl pryč. Číšnice si poklepávala nervózně na prkenici.

„To je známá firma,“ mávla rukou, když jsem se po něm ptala. „Nějaký Říman, starej spitěra. Vždycky nechává poručit, pak včas zmizí a dotyčnej to pak musí všechno zacálovat.“ Zkasírovala mě a vyprovodila před lokál. Motala se mi hlava a bylo mi zle. „Pane bože, není toho trápení už dost?“

Kateřina Eva Klimešová: Antigona

Nezachraňuj mě, stejně to neumíš. Ještě by sis zlomil obě ruce. Anebo jednu? Napovídám ti v otázkách, neurčitě stavím most na hliněné podlaze.

Nevědomky se jí posunulo vědomí do bezvědomí. Proklela své nepřátele a zapálila si. Krabička denně. Krabice přemrštělých myšlenek na nepřičetnou budoucnost a lehce zkurvenou přítomnost. Ale o jsoucnu Vám vyprávět nechce.

Poslouchejte ji zevnitř.

Aby Vám prostoupila žebry, i skrze obinadla.

Posunuta mimo, ustupuje v trpkosti a s lehkým úsměškem na rtech. Ten smích jí trochu láme krk. Jemně to křupe. Je to velmi vzrušující.

Ne, jenom se sem tak přišla neukázat. Pohrdnout a zavřít se.

Neboť uvnitř je bezedná.